

Тома очудено отвърна:
— Не вѣрвамъ азъ, не вѣрвамъ азъ!
И докато самъ не зърна
не само Него, като васъ,

но и ржцетъ Му, съсъ рани
отъ гвоздеи, — не туря ли
ржка въ ребрата Му — азъ нѣма
да вѣрвамъ! — Въ мигъ, като игли

тѣзъ думи жегнаха душитъ
на другитъ, — съ нескрита скръбъ
тѣ спомниха си за бедитъ
на своя Покровитель скжпъ.

Следъ осемъ дена се събраха
въвъ сжщия домъ. И Тома
бѣ тамъ. Съсъ него тѣ видѣха,
какъ въвъ лжчи отъ свѣтлина

Исусъ Христосъ предъ тѣхъ застана,
и каза имъ, съсъ жаръ: — Миръ вамъ! —
И сетне, обмълви покана:
— Тома, ела до Менъ, насамъ!

Сложи си прѣста въ Мойтъ рани,
ржка си — въ Моитъ ребра,
и нека вѣрващъ ти да станешъ,
такъвъ да бждешъ ти до край! —

Тома съсъ умилене рече:
— Господъ мой и Богъ мой! — Тогазъ
Исусъ Христосъ, съсъ гласъ сърдечень,
продума въ паметния часъ:

— Ти Ме видѣ — затуй повѣрва!
Блажени хора сж онѣзъ,
които въ Мене се надѣватъ
и вѣрватъ — не катъ тѣбъ отъ днесъ,